

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστύμενον υπό του Ίκκουριού της Παιδείας ως τῆς κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιόδων σύγγραμμον, ἀληθὲς παραχρῆν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν διακρίσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα κριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς καθὲς παιδίον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΩΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτάται δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Ἀδίου, 119, ἔναντι Χρυσοστομίου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 26

ΜΕ ΟΜΙΚΡΟΝ ἢ ΜΕ ΩΜΕΓΑ ;

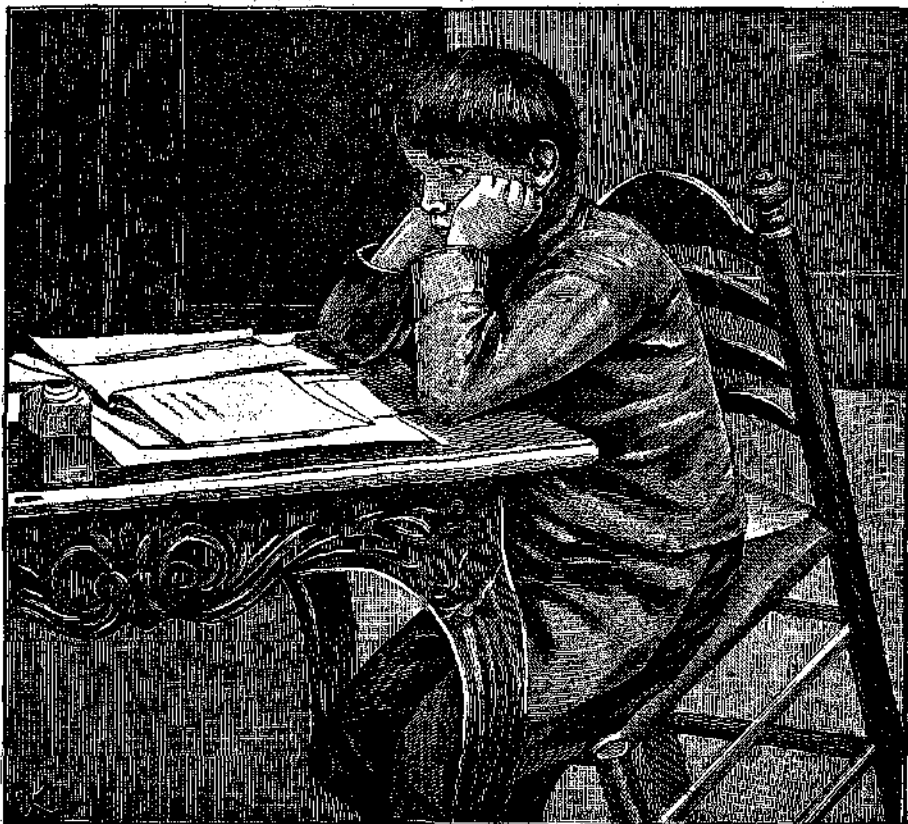
ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ἔτων 13. Κάθηται πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ γράφει ἀπαγγέλλων :

« Ἐξ ὄλων τῶν ζῶων ἡ ἀλώπηξ εἶνε τὸ πονηρότερον . . . » (Ἄφνει τὴν γραφίδα καὶ συλλογίζεται) πονηρότερον, τὸ ρο μὲ ὀμικρὸν ἢ μὲ ὀμέγα ; . . . Ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶνε μακρὰ λοιπὸν θέλει μὲ ὀμέγα . . . ὄχι ! μὲ ὀμικρὸν . . . ὄχι, μὲ ὀμέγα . . . Οὐφ ! καὶ αὐτὰ τὰ συγκριτικά ! Μὲ ζάλισαν ! Νὰ ἤξευρα ποῖος πῆγε καὶ βρῆκε αὐτοὺς τοὺς εὐλογημένους κανόνας ! Πολὺ κακὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἦτο, ἀφ' οὗ βασανίζονται ἐξ αἰτίας του τόσοι πολὺ οἱ καίμενοι οἱ μαθηταί ! Ἄν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του ἐγώ, θὰ ἔλεγα : « Τὰ εἰς ὀτερος καὶ ὀτατος καὶ τὰ εἰς ὀσύνη, γράφονται δια ἀνεξαιρέτως μὲ ὀμικρὸν . . . » Ἐτελείωσε ! Ποῦ νὰ θυμῶσαι τώρα μακρὰ καὶ βραχεὰ καὶ κολοκόθια ! (Μετὰ μικρὸν παύσιν.) Ἄν ἦτον ἔτσι, τί καλὰ ! τὰ γραψίματά μου δὲν θὰ ἦσαν γεμάτα λάθη καὶ δὲν θὰ τα εὕρισκα μαστούνια μὲ τὸν κύριον καθηγητὴν τῶν Ἑλληνικῶν. (Μένει ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὸς.)

« Καὶ ὅλ' αὐτὰ, γὰρ νὰ λυπῆται ἡ καίμενη ἡ μητέρα. Νὰ, προχθὲς πού μας συνήντησεν ὁ κ. καθηγητὴς εἰς τὸν περίπατον, τῆς εἶπε : « Κυρία μου, οὐδὲς σας δὲν εἶνε καθόλου ἐπιμελής » εἰς τὴν ὀρθογραφία προπᾶντων ὄλων καὶ μηδενικὰ πέρνει. » Ἡ μητέρα μου ἐδάκρυσεν, καὶ ἔμωσ ἐπροσπάθησεν νὰ με δικαιολογήσῃ : « Κύριε καθηγητά, ξεύρετε, εἶνε μικρὸς ἀκόμη . . . ἦτον ἄρρωστος τόσον καιρὸ . . . ἀκόμη εἶνε ἀδύνατος . . . φοβοῦμαι νὰ τον βιάσω . . . » Καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσεν σιγά, διὰ νὰ το ἀκούσῃ μόνον ὁ καθηγητῆς, ἀλλὰ τὸ ἤκουσα κ' ἐγώ : « Μόνον αὐτὸ τὸ παιδί μού μένει . . . » Ναι, ἐλυπήθηκα πολὺ . . . τὴν εἶδα καὶ ἔκλαυσα κ' ἐγώ. Ἄλλὰ μήπως πταίω ; Οὐ, νὰ χαθῆς παληογραμμιατικὴ μὲ τὰ συγκριτικά σου, εἰς τὰ πταῖς δια !

« Ἡ καίμενη ἡ μητέρα ! Πῶς τὴν λυποῦμαι ! Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε

« Ἄφνει τὴν γραφίδα καὶ συλλογίζεται. » (Σελ. 201, στλ. α'.)

ὁ μπαμπάς, ἐργάζεται αὐτὴ διὰ νὰ με σπουδάσῃ, γιὰτὶ δὲν εἶμεθα πλούσιοι, ὄχι . . . Ἀμα μεγαλώσω ὁμῶς . . . ὦ, ἀν δὲν ἦσαν αὐτὰ τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχεὰ !

« Λοιπὸν : (Ἀναλαμβάνει τὴν γραφίδα.) « Ἡ Ἀλώπηξ εἶνε τὸ πονηρότερον » μὲ ὀμικρὸν ἢ μὲ ὀμέγα ; (Ζωνῶς.) Ἄ ! τώρα ἐθυμῆθηκα ! Ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶνε βραχεῖα, θέλει μὲ ὀμέγα ; ὅταν εἶνε μακρὰ, θέλει μὲ ὀμικρὸν. Τὸ νη εἶνε μακρὸν, λοιπὸν θέλει μὲ ὀμικρὸν. Δέξαι σοὶ ὁ Θεὸς ! (Τὸ γράφει καὶ ἐγείρεται.)

« Πάει κ' αὐτὸ ! Κατώρθωσα νὰ ἐθυμηθῶ τὸν κανόνα καὶ τὸ ἔμαθα . . . Ἀκούω τὰ βήματα τῆς μητέρας. (Φωνάζει.) Μητέρα ! δὲν θὰ λυπῆθῃς πεῖ ! Ἐνόησα καλὰ τὸν κανόνα τῶν συγκριτικῶν καὶ τῶν ὑπερθετικῶν. Εἶνε μακρὰ ἢ

προηγουμένη συλλαβὴ ; ἡ ἐπομένη πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα τότε λοιπὸν θὰ γράψῃ μὲ ὀμικρὸν. Εἶνε βραχεῖα ἡ προηγουμένη ; ἡ ἐπομένη πρέπει νὰ εἶνε μακρὰ, καὶ τότε θὰ γράψῃ μὲ ὀμέγα. Αὐτὸ ἦτον ! Ζήτω ! Τώρα τὰ τετράδιά μου δὲν θὰ ἔχουν πλέον λάθη. Ἐκάθησα, ἐσυλλογίσθηκα πρὶν το γράψω, καὶ τὸ εὕρηκα. (Σιγώτερα.) Ἄ, αὐτὸ θὰ κάμνω ἀπ' ἐδῶ κ' ἔμπρός. Δὲν θὰ γράφω γρήγορα καὶ βιαστικά καὶ ἀπρόσεκτα. Θὰ συλλογίζωμαι πρὶν γράψω κάτι τι. Ἔτσι θὰ συνειθίσω τὴν ὀρθογραφίαν, ὁ καθηγητῆς μου δὲν θὰ ἔχη παράπονον, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ πάρω ἄριστα . . . ὦ, τί εὐτυχὴς πού εἶμαι τώρα ! Τρέχω νὰ το πῶ τῆς μητέρας. (Ἐξέρχεται.)

(Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Πήγε να πιη σκαντζόχοιρος Σε μια πηγή νερό. Είδε την άσχημά του Και κλάψιμο τὸν έπιασε. Τὸν άκροτο, πικρό Για τὴν σκληρή προβείά του.

Πλὴν έξαφνα τινάχθηκε, Δειλά δειλά γυρνῶ, Κάτι άκουσε 'ς τὸ πλάγι. Και τί να ιδῆ; Μαντρόσκυλος πρόβαινε σιγανά, Για να τον καταφάγη.

Μέσ' 'ς τὸ πετόι του πρόφθασε Μόλις να μαζωχθῆ Και τότε ' απ' τὴν καρδιά του Τὸν Πλάστῃν εύχαρίστησε, Που' μόνον να 'σώθῃ Μπορούσ' απ' τὴν προβείά του ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΚΕΒΥΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

9 Ιουνίου.

ΩΒΙΑΙΟΣ, η όπως το λέγομεν, Ίω θ ι λ α ι ο ν. Η λέξις είνε Έβραϊκή και σημαίνει «Ένιαυτός Κυρίου.» Ήτο μία φιλάνηρωπος έορτή, τελομένη παρ' Έβραίοις ανά πενήκοντα έτη, κατά τὴν όποιαν έχαρίζοντο τὰ χρέη, άπεδίδοντο τὰ κτήματα εἰς τοὺς παλαιούς των κυρίους, και άπληθεροῦντο οἱ δοῦλοι. Η λέξις έμεινε μέχρις ἡμῶν και Ίωθιλαία όνομάζονται αἱ έορταί, τὰς όποιάς άγουν Πάπαι και Ήγεμόνες, έορτάζοντες μακράς περιόδους βασιλείας ή άρχιερωσύνης.

Από τινων ἡμερῶν η ίδια λέξις άνηχέ εἰς τὰ πέρατα του κόσμου, εἰς πᾶσαν γωνίαν γῆς. Τριακόσια πενήκοντα έκατομύρια άφωσιωμένων όπηκῶν, πάσης φυλῆς και παντός χρώματος, από τῆς Μεγάλῆς Βρετανίας μέχρι τῆς Αυστραλίας, έορτάζον τὸ Ίωθιλαίων τῆς Ανάσσης των, τῆς Βασιλείας Βικτωρίας, συμπληρούσης έξήκοντα έτη επί του Θρόνου, τὴν μακροτέραν, τὴν εύδαιμονεστέραν και ένδοξοτέραν των συγχρόνων βασιλείαν.

Και έν ᾧ βλέπω τὴν φωταΐαν τῆς Άγγλικῆς Πρεσβείας σηματοστολιστου, τὸ φωτεινόν εκείνο στέμμα, τὸ όπολον λάμπει επί του έξώστου τῆς, φαντάζομαι πῶσα φῶτα ανάπτονται τὴν ίδίαν ᾠραν, πῶσαι σημαίαι έορτάσιμοι κυματίζου εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Άν ἠδυνάμην νάνελθω εἰς έν πανύψιστον σημείον και άν είχαν ὀφθαλμοὺς πανισχύρους, θά

έβλεπα εκείθεν ὀλόκληρον τὴν Γῆν φωταγωγημένην και έορτάζουσαν. Όποία δόξα! όποιον μεγαλεῖον!

Οὐδείς Βασιλεὺς συνεκέντρωσεν ὑπὸ τὸ σκήπτρον του τόσα έκατομύρια ανθρώπων. Η Βασίλισσα Βικτωρία δέν έχει ανώτερόν τῆς, παρὰ μόνον τὸν Έπουράνιον Βασιλέα! Και δια τούτου μόνον Αὐτὸν παρακαλεῖ σήμεραν κ' έκεινη και τὰ έκατομύρια των όπηκῶν τῆς, να τὴν σκέπη, να τὴν μακροημερεύη, να τὴν ένδυναμόνει, να τὴν φωτίξη, δια να κάμνη τὸ καλὸν πρὸς τοὺς ανθρώπους: «Ο Θεὸς σώζει τὴν Βασίλισσαν!»

Έκ του βίου τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, μάς ένδιαφέρουν περισσότερο τὰ παιδικὰ τῆς έτη.

Έγεννήθη τὴν 24 Μαΐου 1819. Μέχρι του 18ου έτους τῆς ἡλικίας, ὅτε δια του θανάτου του άκλήρου τῆς θείου ανήλθεν αὐτὴ εἰς τὸν θρόνον, έζησεν έν μονώσει και άφανείᾳ, μακρὰν τῆς αὐλῆς, και σχετικῶς ὄχι έν μεγάλῳ πλούτῳ. Άλλ' η άνατροφή τῆς ὑπῆρξε πολὺ έπιμελημένη, πολὺ αὐστηρά. Η μήτηρ τῆς, η χήρα δούκισσα του Κέντ, ένγνώριζεν ὅτι η θυγάτηρ τῆς θά έγίνετο μίαν ἡμέραν Βασίλισσα. Άλλ' από έκείνην τὸ άπέκρυψαν μετα πάσης φροντίδος, δια να μὴ υπερηφανευθῆ. Δια τούτου η αγαθή τῆς φύσις έμεινεν αναλλοίωτος, και άν δέν ἦτο η ὠραιότερα, ἦτο ὅμως η αγαθότερα, η σεμνοτέρα, η μετροφοροσετέρα και η χαρισιστέρα πριγκίπισσα του κόσμου. «Στοιχηματίζω—λέγει κάποιος ιστοριογράφος,—ὅτι τὸ ὕλικόν τῆς καρδίας τῆς συνεκόμισαν περιστερὰ και άλλα πτηνά του οὐρανοῦ.» Τόσον ἦτο απλή και άγγελική η μέλλουσα Βασίλισσα.

Έκ των άπειρων άνεκδότων τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, μὸ έκαμε περισσότερο έντύπωσιν αὐτῷ.

Μίαν ἡμέραν περιπατεῖ εἰς τὰ κτήματα του κόμητος Φίτς Οὐίλλιαμ, και άπομακρυνθεῖσα των άλλων, ἤρχισε να τρέχη έμπρός. Εἰς των κηπουρῶν τῆ παρετήρησε τότε, ὅτι ένεκα των τελευταίων βροχῶν εἰς δρομίσκος εκεί πλησίον ἦτο ὀλισθηρός.

— Εἶνε γ λ υ α τ ε ρ ὸ τὸ μονοπάτι, Ύψηλοτάτη! τῆ εἶπεν.

— Και τί θά πῆ γλυστερό, παρακαλῶ; ἠρώτησε μειδιῶσα η μικρὰ Βικτωρία, η όποία πρώτην φοράν ἤκουε τὴν λέξιν.

Δέν έπρόφθασεν ὅμως να τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς και εὐρέθη έξηπλωμένη.

— Πιστεύω, Ύψηλοτάτη, τῆ εἶπεν ε κατόπιν έρχόμενος κόμης, ὅτι τώρα έμάθατε τί σημαίνει η λέξις γ λ υ ο τ ε ρ ὸ ς και θεωρητικῶς και πρακτικῶς.

— Βεβαίως, άπαντᾷ η πριγκίπισσα και πιστεύω ὅτι ποτέ μου δέν θά τὴν λησμονήσω.

Εἶχε τὴν συνήθειαν νανομολογῆ άμέσως και με εὐκρίνειαν τὰ σφάλματά τῆς!

Όταν άνεκηρύχθη Βασίλισσα, οἱ γέροντες θεοὶ τῆς έγονοῦπέτησαν πρὸ αὐτῆς και ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρά τῆς, ὀρκιζόμενοι πιστῖν.

Τούτο τῆς έκαμε μεγάλην έντύπωσιν. Έπαράχθη και έκατακοκκίνισε. Όταν δέ εἶδε και τὸν δοῦκα του Σούσεξ, ὁ όποιος με ὅλα του τὰ γηρατεία προσεπάθει να τὴν πλησιάσῃ δια να κάμῃ τὸ ίδιον, η γέρθῃ εὐθὺς εκ του θρόνου τῆς, έπροχώρησε, τὸν έκράτησε πρὶν γονατίσῃ και τὸν ἠσπάσθη λέγουσα:

— Όχι, θεέ μου, ὄχι! Εἶμαι ακόμη η Βικτωρία, η άνεψιά σας!

Εἰς τὴν τελευταίαν τῆς στέφειος τῆς ἦτο πολὺ συγκεκινημένη. Άσυνείθιστος εἰς τὰς πομπὰς και εἰς τὰ μεγαλεῖα, τὰ εἶχε χάσῃ κυριολεκτικῶς. Όταν δέ έλαβε τὸ σκήπτρον από τὰς χεῖρας του Άρχιεπισκόπου, ἠρώτησε κατασυγχυσμένη:

— Και τί θά το κάμω αὐτὸ;

— Θά το κρατήτε, Μεγαλειοτάτη, άν εύρασετῆσθε, άπήνησε μειδιῶν ὁ Αρχιεπίσκοπος.

Και η Βασίλισσα με ὄλην τὴν άφέλειαν:

— Θά το κρατῶ; μα εἶνε πολὺ, πολὺ βαρὺ.

Αὐθημερόν.

Η εύτυχία των Ίσχυρῶν συνίσταται εἰς τὴν συναίσθησιν, ὅτι πρὸς τὸ καλὸν των ανθρώπων έχρησιμοποίησαν τὴν μεγάλην των δύναμιν.

Άποθηνήσκων ὁ μέγας Περικλῆς εἶπεν: «Εἶμαι εύτυχῆς διότι οὐδείς ποτε Άθηναῖος έπενθηφόρησεν έξ αίτίας μου.» Φ.

ΣΚΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΧΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΘΕΒΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΥΔΑΝΥΜΩΝ

Μίαν ἡμέραν ἤλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς Διαπάλασεως δύο αδελφάνια.

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; έρωτῶ τὸ άγόρι.

— Άγραφιότης!

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; έρωτῶ τὸ κορίτσι.

— Άγραφιώτισσα.

Και έσκέφθη: Αὐτοὶ πάλιν εἶνε ... από τὰ Άγραφα!..

Άν ἤμην Βασιλεὺς των Πτηνῶν.— Άετός των Όρέων φέρ' εἶπειν, — θά έπροκῆρυσσα άγῶνα ὀδίκῆς, δια να ιδῶ ποία Άηδῶν θά έλάμβανε τὸ βραβεῖον, ὡς μάλλον Γλυκύκαλος: Άηδῶν η Άττικῆ, η Άηδῶν τῆς Ερῆμου, η Άηδῶν τῆς Λέσβου η η Άηδῶν του Κολωνου;

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΛΑΣ] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 198)

Άλλ' έξαφνα ὁ Γιαγκος, ὄρμησε και εκράτησε τὸ χέρι του Άστογγάνου, ὅπως πρωτῆτερα ὁ Πιστός. Μόνον πού δέν του τὸ εδάγκασε.

«— Τί σ' έπιασε, Γιαγκο;

«— Στάσου καλέ! Τί θά κάμῃς; Αὐτὴ τῆ γίδα θά σφάζῃς; Άμ δέν έτοιχοκάλλησαν γι' αὐτὴ εἰδοποιήσεις σε ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Βιέννης; Παντοῦ τὴν γυρεύουν. Εἶνε η γίδα τῆς μικρᾶς κομητῆς Βέρθας,—μάλιστα! Δίνουν πενήντα φιορίνια 'ς εκείνον πού θά τὴν εὕρῃ.

«— Πενήντα φιορίνια! ᾧ, ᾧ, καλὰ έκαμές πού μου τὸ εἶπες! άνέκραξεν ὁ άρχηγός.

Τὸ μαχαίρι έφυλάχθη κρύως. Τὸ χέρι, πού ἤθελε να με σφάζῃ, μου άγκάλιασε χαϊδευτικὰ τὸ λαμβό.

«— Πενήντα φιορίνια! εἶπε πάλιν ὁ Άστογγανος.

«— Πενήντα φιορίνια!» εἶπεν ὁ Τσίκος και η Γίθα, υπερήφανοι δια τὸ εὕρημα.

«— Πενήντα φιορίνια!» εἶπαν ὅλοι οἱ Άστογγανοί.

«Μ' έπερικύκλωσαν και μ' έχάιδεσαν. Ένόμιζες πῶς χαϊδεύουν 'ς τῆ ράχι μου τὰ πενήντα φιορίνια.

«— Τί έμμορφή πού εἶνε!»

«Τὸ είχαν ξαναπῆ αὐτὸ' αλλά τώρα τὸ έλεγον με μεγαλύτερον ένθουσιασμόν. Και ἤρχισαν να με περιποιούνται πολὺ... ἤθελαν να μου δώσουν να φάγω, αλλά έννοεῖται ὅτι δέν εἶχα καμμίαν βρεξιν, ὕστερα από τόσα. Εἶδαν κατόπι ὅτι μάλλον νυστάζω, και μου έστρωσαν κατὰ γῆς ένα σάλι κίτρινον και κόκκινον, τὸ όπολον έφοροῦσεν ὁ άρχηγός. Η δικέφαλη γίδα ἠθέλησε να έσφραγισθῆ τῆς εὐκαιρίας' αλλά τὴν έσπρωξαν και τὴν ἠνάγκασαν να κοιμηθῆ άπλῶς επάνω εἰς τὸ χορτάρι.

«Έμάδησαν τοὺς γάλους, τοὺς έψησαν με πατάτες και τοὺς έφαγαν με μεγάλην βρεξιν και εὐθυμίαν. Ομιλοῦσαν ὅλην δια τὰ πενήντα φιορίνια, πού θα έπερναν αύριον. Εἶχαν διαθέσιν να φλυαροῦν ὄλην τὴν νύκτα' αλλά ὁ άρχηγός τοὺς εἶπε να σωπάσουν πλέον και να κοιμηθοῦν. Τότε έξηπλώθησαν ὅλοι γύρω γύρω 'ς τῆ φωτιά, πού έλαίεν ακόμη, και μετ' ὀλίγον τὸ δάσος άνηγούσεν από τὰ ρογγαλητά των.

«Ο άρχηγός εἶχεν έξαπλωθῆ πλησίον μου. Από καιροῦ εἰς καιρὸν έξυπνοῦσεν, άπλωνε τὸ χέρι του, δια να βεβαιωθῆ ὅτι ἦμουν εκεί, και έψιθύριζε σαν να ὄνειρευσε: «Όσα συλλογίζομαι πῶς ὀλίγον έλειψέ να σφάζω... πενήντα φιορίνια!»

«Επῆρε τὸ μανδύλι, τὸ ετίναξε και έσκόρπισεν εἰς τὸν αέρα ὅλα τὰ φήγματα του χρυσῷ. Εἶχε θυμώσῃ 'ς τὰ καλά. Ησύχασεν ὅμως ᾧμα παρετήρησε τὰ κέρατά μου και εἶδεν ὅτι διετηροῦντο ακόμη τὰ 'ς τῆν του παλαιῷ των χρυσώματος. Διέταξε να μου βάλουν να φάγω και εἶπεν ὅτι θά μ' επήγαιναν άμέσως εἰς τὴν Βιέννην.

«Τότε ὅλοι οἱ Άστογγανοί ἤρχισαν να φιλονεικοῦν μεταξύ των, ποῖος θά μ' επήγαινε εἰς τὸ σπίτι. Ο Τσίκος και ὁ Γιαγκος άπαιτοῦσαν αὐτὴν τὴν τιμὴν και ὀκνητοῦσαν τὰ δικαιώματά των, ὁ μὲν Τσίκος διότι με εἶχε συλλάβῃ, ὁ δὲ Γιαγκός διότι τοὺς ἠμπόδισε να με σφάζουν και έφερε τὴν καλὴν εἰδήσιν. Ολοι ὀμιλοῦσαν συγχρόνως, αλλά ὁ άρχηγός τοὺς έκαμε να σωπάσουν, εἰπὼν ὅτι έννοεῖσε να με ὀδηγήσῃ αὐτὸς ὁ ίδιος.

«Άμα έφαγα, μ' επῆρην από τὸ σχοινί.

«— Έλα, γιδούλα μου!

«— Καλὸ ταξεῖδι!» μου εφώνασεν η

δικέφαλη γίδα, η ὅποία δέν ἦτο καθόλου δυσηρεστημένη πού έφευγα.

«— Καλὸ ταξεῖδι!» μου εύχῆθη ὁ γαΐδαρος.

«— Καλὸ ταξεῖδι!» μου εφώνασε και ὁ Πιστός από τὸ άμάξι.

«Ω, αὐτὸ δέν με άφινε να χαρῶ τὴν έλευθερίαν μου. Ο δυστυχῆς μου φίλος έμεινεν αἰχμάλωτος!

«— Άγαπητέ μου Πιστέ, τῷ εἶπα άλλοίμονον τί θάπογίνῃς με τοὺς κακοὺς αὐτοὺς ανθρώπους;

«— Έννοια σου, μὴν ανησυχῆς! Θα τοὺς φύγω! Δέν θέλουν να με φάγουν, ὅπως ἤθελαν να φάγουν εσε. Εὐτυχῶς τὰ σκυλιὰ δέν τρώγονται!»

«Ο Άστογγανος έτραβοῦσε τὸ σχοινί μου.» (Σελ. 205, στήλ. γ')

«Εγὼ ἤμουν η αίτία ὄλης του τῆς δυστυχίας' και αντί να μου παραπονεθῆ, έξηκολούθει να στετεῖεται και να με κάμνη να γελῶ. Μα τί χρυσὸ σκυλί αὐτός ὁ Πιστός!

«Άλλ' ὁ Άστογγανος έτραβοῦσε τὸ σχοινί μου.

«— Χαῖρε, Άσπροῦλα!

«— Χαῖρε, Πιστέ!

«Και έξεκινήσαμεν.

«Ο καιρὸς δέν ἦτο καλός' εκκμνε κρύο, έβρεχε, οἱ δρόμοι ἦσαν λασπωμένοι και μου έλέρωναν τὰ άσπρα μου ποδάρια. Τὰ πτηνά δέν εκελαδοῦσαν ὅπως τῆν άλλην φοράν, οὔτε εἶχα τὸν λαίμοδετῆν με τὰ κουδουνάκια, δια να κουνουζω.

«Ο δρόμος μου εφάνῃ μακρός, κουραστικός. Επί τέλους εφθάσαμεν. Βρεγμένη, λασπωμένη, χωρὶς λαίμοδετῆν, χωρὶς χρυσὰ κέρατα, έλεινή... και ὅμως ἤμουν πολὺ χαρούμενη. Έλεγα ὅτι, δια να δίδουν πενήντα φιορίνια, εἰς εκείνον πού θά μ' εύρισκην, η Βέρθα πρέπει να μαγαπούσε πολὺ, ὅσο δέν ἠγάπησε ποτέ κανένα!

[Έπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ γαλλικόν τῆς Βέρθας Βαδιέ. ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΞΙ

ἐνόμισε δεῦρο εἰς σέ; ὅπως τὸ ἔπαθε κά- ποτε καὶ ἡ Δία; Ὅπως ἔπαθε, πολὺ σὲ πα- ρακάλεσεν καὶ ἔλλο φευδόντων. Ἐως τῶρα ἐγὼ σὲ ἤθευρα μὲ τὸ πρῶτον σου.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γυναικίαν, Ἑλλη Πά- λλη, (τὴ φράσιν ὀνομασπῶνμον;) ἄλλ' ἔσον διὰ τὸ φευδόντων, συστηματικῶς δὲν εἶνε ἐλευθερον. Ἐκλεξε λοιπὸν κανὲν ἄλλο.

Μετὰ τὴν συνήθη εὐχαριστήριον ἀνέγνωσα καὶ τὴν νέαν ἐκθεσίον σου, ἀγαπητὴ Πηθία. Θὰ εἴπω εἰς ὅσους χρεωσθεῖς τετραδία, ὅτι θὰ τα στείλῃς προσεχῶς καὶ νὰ μὴ ἀνησυχῶν.

Νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν, Ἀνεμοστρόβιλε! θὰ κα μὲρ τίποτε; Ἡ πόλις σὰς εἶνε πολὺ φιλόμουσος καὶ εἰμπορικῶς νὰ ἐνεργήσῃ κέλιστα. — Ὡς πρὸς τὰς πληροφορίας, δὲν μου ἀρέσει νὰ δημο- σιεύω ὑπαινικτικὰ καὶ ἐκφράσεις συμβολικὰς χω- ρὶς τουλάχιστον νὰ τὰς ἐνοῶ ἐγὼ. Δὲν κίρινον καλὰ;

Τὴ νὰ γίνῃ, Ἰακχε Βάκχε! Σοῦ συνιστῶ ὑπομονήν. Μήπως εἶσαι μόνος; — Εἰς τὴν ἐρώτη- σίν σου, σοῦ ἀπαντῶ ναί, ἂν εἶσαι ἐντός τῆς προθεσμίας.

Ἄ, ἔγας πραγματικῶς ὅποιος δὲν ἤκουσε τὴν μικρὴν Ἀσπερίδα Παντοπούλου, νάκα- γέλῃ τὸν Μουδιόλογον «Θὰ εἶμαι . . . ἐγὼ! τοῦ γ. Ξενοπούλου, εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ Παρθεν- αγωγείου Βελῆ. Τὸ ἀκρατήριον ἐγέλασε μὲ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ἐχειροκρότησε ζωηρότατα.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου Ζακίε. Σοῦ ἔστειλα τὸν 9ον τόμον. Ἀλλὰ τὰ δύο τε- τραδία ποῦ μου ἔστειλας διὰ πόλους ἦσαν; Τὸ ἐν ἔστειλα πρὸς τὸ Ταπεινὸν Ἴον, δίδει εἶχε λαμβάνειν. Τὸ ἄλλο ποῦ θὰ το στείλῃ;

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΣΣΠΛΑΘΜΑ

Καλὴ ἀρχή! Ἐθεσπόσωμαι, μετὰ τὴν νέαν μου ἐκθεσίον, οἱ ἱεῖς: Κε. Ἰωάννης Σ. Ραῦτ (1 συνδρ.), Ν. Φουτσιόλης (1 συνδρ.), Κιθαρω- δὸς Ἀπόλλων (1), Δ. Μαρία Παρακοίτικη (3), Ἀρχαϊκὸς Δρομέδς (1), Στέφανος Κότσιος (3), Ἀφρικανικὴ Ἐρμῆος (2), Πέτρα Χαρδά- λου (1), καὶ Ἰωάννης Ἀθηνεὺς (5).

Τούτς εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἐστειν ἀνύχαια.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λέξων: ὁ Τὸν-Τὸν μετὰ τὸν Τρεχαγυρεῦ- ποῦλον — ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα μετὰ τὴν Δέ- φωνη καὶ μετὰ τὴν Ναυτοπούλου — ὁ Φιλελεύ- θερος Ἑλληρ μετὰ τὴν Κωνσταντίνου Σημαίαν, Ἰδωρ τῆς Στυγὸς, Συρραφῶν Οὐρανῶν, Ἐ- σπερίαν Ἀδραν, Κόντε Ραπαρτάκη, Ὁραίαν Ἀσπράδα (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς) Δάφνην, Ἀκτε- ρον Νίκην, Τοτότιον Ἀρσεμῖν, Λευκὴν Ἀρ- κτον, Ροδόδακτον Ἠὸν, Λευκὴν Λίονα, Τρικέφαλον Ὑδραν, Λευκὴν Περιστερὰν καὶ Τινάριον Κήπον μετὰ τὸ ὄνομα του — ἡ Γενναία Σουλῶτισσα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Ἀσπροτομαίτης μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον. Καρδερῖναν, Ἄδραν, τὸν Φαίηρον, Εὐαίσθη- τον Καρδίαν, Μερδελοῦσαν, Μακρολέξικαν, Λευκὴν Πεταλούδαν, Βραχυσπέρην Κο- κκουβάριαν, Τρεχαγυρεῦτοῦλον, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν, Μικρὰν Μάγισσαν, Παγω- μένον Ὁκεανὸν καὶ Ὁραίαν Ἀσπράδα — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὸν Ὀδυσσεὺν Δία καὶ μετὰ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως — τὸ Ἔτσι μ' ἀρέ- σει μετὰ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην (διὰ τὴν ἰδίαν τι φρονεῖ καὶ περὶ τῶν ἐλλήνων ἥρώων) — ἡ Τοτό- τικη Ἀρσεμῖς μετὰ τὸ Ἀρχιζάντων, Ἑλλη- νικὴν Σημαίαν, Τρεχαγυρεῦτοῦλον, Ἀγχο- ραί τῆς Ἑλπίδος καὶ Φωτοδολον Τόξον — ἡ Ζακίε μετὰ τὴν Ἀστεροῦσαν Νύκταν (ἀνταλ- λαγὴ συμφωνηθεῖσα ἐκ τῶν προτέρων) — ὁ Τορ- πιλλήτης μετὰ τὴν Γλυκείαν Ἑλπίδα, Ἑλ- ληνικὴν Σημαίαν, Ταπεινὸν Ἴον (ἐπιμέτρως) καὶ Ἡρώα Γαριβάλδην — ὁ Κιθαρωδὸς Ἀ- πόλλων μετὰ τὸν Διωγὴν Ἀίρειον, Θέλου- ραν, Τερπικέρανον Δία, Ἀρχαϊκὸν Δρομέα,

Τουρτομαίταν καὶ Ἀνεμοστρόβιλον — ὁ Ἀ- νεμοστρόβιλος μετὰ τὸν Ἡρώα Γαριβάλδην, Τρεχαγυρεῦτοῦλον καὶ Ἀγχοραί τῆς Βύ- τυχίας — ἡ Ἴρις μετὰ τὸν Τρεχαγυρεῦτοῦλον, Μαθρον Πολύκιαν, Μέλλουσαν Καλλιτέ- χνιδαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χρυσὸν Ἀϊώ- ραν, Δεσπονίδα Ἠὸν, Ἀρχιζάντων, Φάρον τῶν Πατρῶν, Χρυσὴν Βροχὴν καὶ Ταπεινὸν Ἴον (μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβόδου μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν (τὴν ὁποίαν φιλεῖ καὶ συγκαίρει) Ἀνεμώνην, Ἀ- νεμοστρόβιλον, Ἀρχιναύτηρον Θεμιστοκλέα, Μικρὸν Διάβηλον, Ἐρμῖν τὸν Πραξιτέλους, Ἀσπροτομαίτην, Βαρόμυαλον, Λευκὴν Ἀ- κικίαν, Καρδοῦτορον, Φίλν-Φίλν, Μερ- σεδὴν, Ρομύλον, Διθεράτων καὶ Ἀρχαϊκὸν Δρομέα.

Ἀσκαμοὶ, πληροφροῖαι. — Ἡ Ἀγ- χυρα τῆς Φιλίας ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε ἡ Ἀγχορα τῆς Βύτυχίας; βεβαίως δὲ τὴν Ἑσθὴν Ἑλ- ληνοπούλου ἂν δὲν ἐγνώριζε τὸ φευδόντων τῆς, ἄλλως θὰ το εἴφατε, δίδει τῆς ἀρέσει πολ- λὸν. — Ἡ Μέδουσα ἀπάσπει τὸν Μιράδων, ἡ Ἀκτίς τοῦ Ἡλίου, τὴν Μαρίαν Ἡλιάδων τὸ Ἄστρον τῆς Αἰγῆς, τὴν Ἀνδιόμητην Ἀγ- χαίαν, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα; ἡ Νύμφη τοῦ Αἰγῶνος τὴν Νεράϊδαν τῆς Σκύρου — ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας πληροφροῖ ὅσους ἀ- ναμένον τετραδίων σου, ἂν ἦτο ἀσθενής. Θὰ τα στείλῃ λίαν προσεχῶς. — ἡ Ναυτοπούλα δεχ- ται τὴν εἰρήνην μετὰ τὸν Ὀδυσσεὺν Τύραννον καὶ τὸν ἀσπάζεται τὸ Ἔτσι μ' ἀρέσει τὴν πρώην Ἀθηναίδα. — ὁ Ἀρχιναύτηρος Θεμιστοκλέης παρακαλεῖ θερμῶς τὴν Φθινωσπέρην Βροχὴν νὰ τὴν στείλῃ ἐν ἄλλο τετραδίῳ τῆς, δίδει τὸ πρῶτον ἐλάθῃ εἰς τὸ ταχυδρομείον, καθὼς καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς τῆς, ἔν τῷ εἶχε γρά- φη Ὁ ἴδιος συγκαίρει τὴν Μέλλουσαν Καλ- λιτέχνιδαν τῆς ὁποίας τὸ πρόπαιον οὐκ εἶχ' αὐ- τὸν καθέσθην. — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβόδου ἀσπάζ- εται τὴν Ναυτοπούλου, ἡ Ἴρις τὴν Μαγε- μέτην Ἀσπροαϊδαν κτλ.

Ἀπὸ ἐνα γλυκο φίλιε στέλλει ἡ Διά- πλαις πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς τῆς αἰῶνος: Μέ- γαν Ἀλέξανδρον (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀνα- μένω) Ἀγχοραί τῆς Φιλίας (θερμὰ συγκα- ρητήρια) Μαγεμένην Ἀσπροαϊδαν, Ἀστὸν τῶν Ὁρέων, Ἑλένην Καλλιτέχνην, Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Δημήτριον Ν. Κατίωνον (ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀναμένω) Ἦσυχο Ἀράκι (ἔ- στέλησαν) Ἰρυσσμένην Ἀνατολήν, Τρικυ- μωδὸν Ὁκεανὸν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν (ὕποθετος ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἤθελε νὰ τὴν περ- ράξῃ!) Πειρασμένον Ἀσπον, Ἐθεράδην Ἀστ- ἰλον (δεκτὸν μετὰ χαρᾶς) Νικόλαον Μ. Βλάσ- σον, Μῆλον τῆς Ἐριδος (αὐτὸ ἐτέλεσε) Γεν- ναίαν Σουλῶτισσαν (εὐχαριστῶς) Νεράϊδαν τῆς Σκύρου (καὶ πῶς τα περῶν εἰς τὴν Μύκον- ον;) Αἰγῶνον, Ἀγροστριαναυτοῦλιαν, Μοδραν Κλεῖον, Τρικέφαλον Ὑδραν (καὶ ὅτι ἐνεακέφαλον, ἐπειδὴ εἶνε τρεῖς ἀδελφαί) Ἀλέ- ξανδρον Οἰκονομίδην, Σέλενον τὸν Κορα- νῶν, Ἐντέρπην Ι. Γεωργιάδην, Ἄδραν τῆς Ἐνοπίας (τὰς προτάσεις τῆς ἐδημοσίευσε) Ἐ- λεγήταρα (ἰδὲν ἠκαίρησα νὰ το ἀναγνώσω ἀπό- μη προσεχῶς) Ἀδρόν Βύρωτα (ἔλαβα ὁ Π. Ν. ἔχει φευδόντων) Ἀρχιζάντων (πολὺ καλὰ! ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου;) Ἀγχι- νιον Σ. Αὐκοῦρην, Βραχυσπέρην Κοκκου- βάριαν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ὀκύνουδα Ἀ- χιλλέα, Ἀνδρότερον Ἐβῶνον (εὐχαριστῶ θερ- μῶς καὶ ἀναμένω) Θυμᾶρι τοῦ Καραμπα- μῆ, Ὑποαῖδα καὶ Ἀνατέλλουσαν Ἡλίου, οὗ ὁποῖον ἐγκρίνω τὸ φευδόντων τὸ ὄποιον ἐ- πιθύμω, δεχομένη αὐτὸν μετὰ χαρᾶς.

Ἐἰς ἔσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου ἀπαντήσασιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰδέσεις στέλλονται μέχρι 21 Ἰουνίου ε. ε.

504. Συλλαβόγραφος.

Σύνθετον καὶ ἀνεπισημῶν θέσαστε εἰς τὴν σειράν κ' εὐθὺς νῆσος τῆς Ἑλλάδος θὰ προβάλλῃ μετὰ χαρὰν.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Λόφου Βύρωτος

505. Λεῖψωμα.

Ἐφέ τὸν τόνον ὕψηλά, ἢ χαμηλά τον ἔχω ἔλα τὰ κρήνη εὐρίσκαμαι καὶ ἔς τὸ καλὸ συν- ἔρχου.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Βυροῦτος

506. Κρυπτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 1 = Φιλόσοφος.
2 4 5 = Μέρος τοῦ χρόνου.
3 4 5 6 7 4 = Ἀρχαῖον ἀγγεῖον.
4 5 3 7 = Πότος.
5 4 5 4 5 6 = Ὅρος.
6 5 4 5 1 = Πόλις.
7 4 5 = Θεά.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Κουταλιανῶ

507-511. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσασιν τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχηματίσων κέντε κυρία ὀνόματα ἀνδρῶν.

Α-δ-ρ-ο-ς ρι-δ-ω-ν α-χα-φω-ν-η-ς με-ρι-κι-εξ-ων-φαι-στο-αν-αλ-ο-ς

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ Ἀργενταίου

512-514 Κακρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

- 1. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ μένη ἀργός.
2. Ἐπαῖνος ἀρκεῖ εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ εὐτάκτους μαθητάς.
3. Πολλοὶ ὀνομάζονται φίλοι μας ἐνθ' ὀλίγοι εἶνε τοιοῦτοι.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τοῦ Ρυμύλου

515. Ἀπλῆ ἀπροσχηγίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νῆσου τουρκικῆς, τὰ δὲ δεύ- τερα ἑλληνικῆς.

- 1, Καρπός. 2, Θεά. 3, Μῆν. 4, Ἐλάττωμα. 5, Ἐπιθήρμα χρόνιον.

Ἐστειλῆ ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

516. Μεσοσχηγίς.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου καλλιτέχου.

- 1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Σόβλος ἀρχαίου θεοῦ. 3, Περιφρασὶς ἀρχαϊκῶτος. 4, Ἐπιθήρμα τοπικόν. 5, Ἀρωματικὸν φυτὸν. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Ἦρωος τῆς Μυθολογίας.

Ἐστειλῆ ὑπὸ τῆς Λιόνης Πεταλοῦδας

517. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η-ε-α-ε-α-ε-ε-α-α-α.

Ἐστειλῆ ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουδουροῦτος

518. Γρίφος

μ μ α γ κ α
θ ή
Ἐστειλῆ ὑπὸ τῆς Αἰρας τοῦ Βόζιανου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Μαΐου 1897.

- 236. Μύκωνος, ὄνος. — 237. Τὸ φεῖδι.
238. Θ ΗΡΑ ΠΡΑΓΑ ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΑΝΑΗΛΙ ΟΝ
239. ΣΟΛΩΝ ΙΑΣΩΝ ΓΑΙΟΣ ΑΡΙΩΝ ΠΑΡΟΣ
240-244. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ γράμματος π σχηματίζονται αἱ λέξεις: σπήνη, Ἐσθήρ, γαλή, ὀλένη, Σπάρτη. — 245. ΟΙ- ΝΟΣ (1, μῶρον. 2, Αἰακός. 3, ἀΝάκλιτρον. 4, ΣΟλον. 5, ὄσπος). — 246. ΛΑΜΙΑ, Α- ΘΗΝΑ (1, Ἄδρος. 2, ἈΝδρος. 3, ΜΗλον. 4, Ιθάκη. 5, ἈΑρών). — 247. ΕΛΕΦΑΣ, ΛΙ- ΘΕΙΑ, ΕΛΕΒΟΣ (1, ΕΒΕην. 2, ΑΛΙΑ. 3, ΕΓΕστα. 4, ΦΕΝεός. 5, ΑΙΟλος. 6, ΣΑΣων). — 248. Ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νεῖκος;